חלקו בטוב לבב ובשמחה ובסבר פנים יפות כ"ש ולא ירע לבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך וכו'. כי באמת הוא לטובה גדולה להעשיר כשמרבה בצדקה וחוזר להעני חלקו כי אז כפי מה שמקיים מצוות צדקה הוא חוזר ופותח הצנורות של השפע שיהי' נמשך בהם השפע כסדר מאחר שמחזיר להעני חלקו, ובפרט כי העיקר מצוות הצדקה הוא ליתן בשופי להת"ח העוסק בתורה באמת שזה עיקר אמונת חכמים כי עיקר האמונה תלויה בממון כשמפזר ממונו לת"ח האמת בזה מראה אמונתו השלימה בהחכמים אמתיים וע"י אמונת חכמים חוזרים הצנורות לילך כסדר וכו' וכנ"ל ואז יורדת השפע בשופי גדול לכ"א וא'. כי אפי' העשיר שמקבל עתה רוב שפע. אבל כשהוא שלא כסדר מחמת בלבול הצנורות אזי לא תתקיים אצלו זמן רב השפעתו וגם ע"פ רוב יש עיכובים הרבה מחמת שאין השפע יורדת כסדר. אבל כשנותן צדקה ואז נפתחין הצנורות ויורדת השפע כראוי כסדר אז יורדת השפע לכ"א בשופי גדול לנצח מאחר שיורדת כסדר כראוי. וזהו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך וכו' ע"כ אנכי מצוך לאמר פתוח תפתח את ידך וכו', פתח תפתח דייקא כי ע"י נפתחין הצנורות ועי"ז יברכך ה' אלקיך כי עי"ז יורדת השפע בברכה גדולה כסדר בלי עיכוב כלל וכנ"ל. וע"כ במקום ק"ק שהוא האבן שתי' בחי' שכל הכולל שם דייקא הי' מתפלל הכה"ג ביוה"כ שלא יצטרכו עמך ישראל זה לזה וכו' היינו שיזכו ישראל לקבל השפע משם מאבן שתי' משכל הכולל שכ"א יקבל דרך הצנור שלו שלא יצטרכו ישראל זה לזה שלא יסתמו ולא יתבלבלו הצנורות כנ"ל. ולא לעם אחר שלא תרד השפע ח"ו לעם אחר ע"י בלבול וסתימת הצנורות וכנ"ל וזהו ולא תפיל אשה פרי בטנה כי הפלת נפלים בא ח"ו ע"י פגם המחלוקת שהוא בחי' פגם אמונת חכמים בבחי' וכי יצאו אנשים ונגפו אשה הרה וכמובן בהתו' על פסוק זה (בסי' כ' בלק"ת) כי ע"י המחלוקת נעשין מפורסמים קודם זמנם וגורמים מה שגורמים כ"ש שם ואזי אין העולם מתנהג כראוי ועי"ז מתגברים המפורסמים של שקר לגמרי שזה עיקר פגם אמונת חכמים. וע"כ התפלל במקום האבן שתי' ולא תפיל אשה פרי בטנה שזה נתתקן ע"י שכל הכולל שהוא בחי' אבן שתי' כנ"ל. וזהו ולא יעדי עביד שולטן מדבית יהודה שמהם יצא משיח בן דוד שכל עיקר התיקון על ידו כי בחי' דוד משיח הוא בחי' אמונת חכמים בחי' תורה שבע"פ בחי' חסדי דוד הנאמנים בחי' וה' עמו שהלכה כמותו בכל מקום, שעל ידו יתקיים ולא יחצו לשתי ממלכות עוד המוזכר בהתורה הנ"ל כי אז יוחזר הארון עם לוחות האבן על מקומם על מקום האבן שתי' שהי' דוד מתייגע כל ימיו על זה שימצא מקום האבן שתי' ששם עומדים לוחות האבן שע"ז נמתק הכל כ"ש אם אעלה על ערש יצועי אם אתן שנת לעיני וכו' עד אמצא מקום לה' וכו' וע"כ על ידי הממשלה של בית יהודה שהוא בחי' התנוצצות משיח בן דוד ע"ז מתתקן כל הנ"ל. ואז יוחזר השפע לכ"א כראוי כ"ש שם במזמור הנ"ל זאת מנוחתי עדי עד וכו' היינו במקום האבן שתי' שזכה למצוא ע"י יגיעתו ואז צידה ברך אברך אביוניה אשביע לחם כי ע"י קדושת האבן שתי' שעומדים שם לוחות האבן ע"ז מתבטל העניות והאביונות כי יורדת השפע לכ"א כסדר בשופי גדול וכנ"ל:

לו **וזה** אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם וכו' עד כל איש ישראל ומונה עשרה בחי' שהם כנגד עשרה קדושות שבא"י שהם כללות הקדושה, היינו שקודם ר"ה קורים פ' זאת להודיע

להודיע שכל נפשות בית ישראל גדולים וקטנים ובינונים וכו' שכלולים בעשר בחי' הנ"ל כולם צריכים להתקבץ ולכלול יחד באהבה בתוך הקדושה העליונה בתוך בחי' ק"ק אבן שתי' שכל הכולל שהוא בחי' משה בחי' הצדיק האמת שצריכין לנסוע אליו על ר"ה וכו' וכנ"ל שזה בחי' תקון אמונת חכמים שע"ז נתרבין הספרים הקדושים שע"ז נשלמת התורה וכו' כנ"ל. ועי"ז שנכללין בבחי' אבן שתי' שכל הכולל כנ"ל ע"ז זוכין כ"א וא' להחיות שכלו עד שיוכל להמתיק כל מיני דינים וצמצומים ע"י שכל הכולל שמשם נמשך החיות והשכל לכל נפש ונפש ולכל מקום ומקום ולכל יום ויום. כי כל השינויים שבאדם ומקום וזמן שמהם כל אחיזת הדינים שמהם אחיזת כל העוונות ח"ו וכל הפגמים והבלבולים והעקמימיות שבלב וכו' הכל נמתק ונתבטל ע"י שכל הכולל ששם שרש הכל שזוכין לזה ע"י התשובה שעושין על אמונת חכמים שע"ז נכללין שם בשכל הכולל. ומשם נמשך המתקה לכ"א וא' במקומו ביומו ושעתו שידע כ"א כפי מה שהוא במקומו בביתו או בדרך באיזה מקום שהוא וכפי מה שהוא באותו היום ובאותה השעה והרגע, שבאותה הרגע והשעה יוכל לדבק עצמו ממקומו שהוא שם, להש"י וכו'. וזה אתם נצבים היום זה בחי' אדם ומקום וזמן. **אתם** היינו אדם בחי' כלליות הנפשות. **נצבים** בחי' מקום. **היום** בחי' זמן. כולכם לפני ה' אלקיכם שאתם כולכם בכל מקום ומקום שאתם נצבים שם במקומכם באותו היום והשעה כולכם צריכים לידע שאתם נצבים ועומדים היום לפני ה' אלקיכם וכנ"ל וזה ע"י הכלליות בהצדיק האמת שהוא בחי' ק"ק אבן שתי'. וזה בחי' ראשיכם שבטיכם וכו' שהם עשר בחי' כנגד עשר קדושות, שע"י שנכללין יחד באהבה נכללין בהאבן שתי' ששם שרש העשר קדושות שורש התורה וכו' כנ"ל. וזהו לעברך בברית ה' וכו' היינו להמשיך על עצמו כלליות התורה משרשה מחכמה עילאה משכל הכולל וכו' אשר אנכי כורת עמך היום בחי' היום אם בקולו תשמעו הנ"ל, להתגבר להתחיל בכל יום ובכל שעה ובכל רגע וכנ"ל וזה ולא אתכם לבדכם וכו' כי את אשר ישנו פה כו' ואת אשר איננו פה עמנו היום, כי צריך כל אדם לידע בכל יום ובכל שעה ורגע מימי חייו שתלויים בו כל הנפשות של כל הדורות העתידין לצאת ממנו ובהם תלויין כל נפשות בית ישראל כי כל ישראל ערבים זה לזה וצריך להמשיך על עצמו תיקון והמתקה ע"י שכל הכולל שזוכין ע"י אמונת חכמים והעיקר ע"י ר"ה וכו' כנ"ל. כי חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם כשרז"ל ובזמן שאדם זוכה זוכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות, ולהיפך להיפך ר"ל כשארז"ל שם. וכל זה א"א לתקן כאשר יודע כ"א בנפשו להיכן נתעה וכו' כ"א ע"י הצדיק האמת בחי' שכל הכולל וכו' כנ"ל ששם נכללין כל הנפשות את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה. וזהו עמנו היום כי עיקר התיקון ע"י בחי' היום בחי' היום אם בקולו תשמעו המבואר בדבריו ז"ל בסימן רע"ב ומובא לעיל שצריכין לידע שאין לאדם בעולמו כ"א אותו היום ואותו רגע לבד כ"ש ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו. וכמו שארז"ל ומובא בפרש"י בכמה מקומות בפסוק היום אנכי מצוך בפ' תבא ובק"ש בפ' אשר אנכי מצוך היום ובשאר מקומות שפרש"י שם שבכל יום יהיו בעיניך כחדשים. ותדקדק בכל ס' דברים ותמצא שבכל מקום שמזהיר את ישראל על קיום התורה שמזכיר בכל פעם תיבת היום להורות ולהעיר את כ"א שהעיקר להתחיל להתקרב היום היינו בכל יום ושעה שעומד בו וכנ"ל. וזה וידבר

משה

בחי' אהרן הכהן נמשך ע"י הרצון שעי"ז נעשה יראה וע"י יראה נשפע החסד שהוא בחי' כהן בחי' ואתם כהני ה' תקראו כנ"ל. וע"כ בחנוכה שעיקרו להכניע חכמות יון שהוא חכמת הטבע ולגלות הרצון ע"כ מצוותו בשמן כנ"ל:

(וע' בה' חנוכה הנכלל בה' כלי היין ה"א או' ח' שם מבואר גם כן ענין חנוכה ע"פ התורה הנ"ל אך א"א לביהמ"ד בלי חדוש):

ח **וזה** בחי' דיני שומרים שחייבה התורה את השומר שכר בגניבה ואבידה, ומן האונסין הוא פטור אבל השואל חייב גם באונסין:

כי זהו כלל גדול ומבואר בדברינו כ"פ שכל ההפסידות וההיזיקות נמשכין מן הקליפות שהם מזיקי עלמא וכל הקליפות ומזיקי עלמא נמשכין מן הכפירות והאפיקורסות שהם בחי' חכמי הטבע הכופרים ברצון כי כפירות ואפיקורסות היא שורש הס"א והקליפות כי היצה"ר נקרא אל אחר כפירות כמבואר במ"א. וע"כ עיקר השמירה מכל ההיזיקות הוא ע"י אמונת הרצון כי כל מה שמאמין ביותר בבחי' הרצון שהכל ברצונו ית' ואין שום טבע כלל עי"ז נדחין הכפירות ונתבטלין כל הקליפות וכל מזיקי עלמא הנמשכין מהם ועי"ז הוא נשמר מכל רע וע"כ מדה אמונה נקרא שמור כידוע כי עיקר השמירה הוא ע"י אמונה שהוא בחי' הרצון הנ"ל היינו להאמין שהכל ברצונו ית' שעי"ז עיקר השמירה כנ"ל:

ט **וזה** בחי' גניבה ואבידה ואונסין שיש חילוקי דינים ביניהם לענין ש"ש ושואל כנ"ל כי שני מיני היזיקות אלו הבאים מפגם הרצון כנ"ל הם נמשכים ח"ו כפי הפגם ברצון:

כי מבואר בהתורה הנ"ל שיש חילוק בין האפיקורסים כי יש אפיקורסים שנקראים בחי' חיות רעות שהם האפיקורסים להנאתם כי יש להם הנאה מזה להחזיק דעת ושקר שלהם וכו'. אבל יש אפיקורס שהוא בבחי' מצח הנחש שהוא רשע וכופר בלי שום הנאה וכו'. ומאלו שני מיני אפיקורסים נמשכין שני מיני היזיקות שהם גניבה ואבידה ואונסין, כי יש אפיקורסים שנפלו לאפיקורסות שלהם ע"י כמה סעיות שהטעהו הבע"ד ע"י ריבוי תאוותיו שהלך מעודו אחרי שרירות לבו הרע ולא התגבר לכבוש יצרו ולכפות תאוותו, ומחמת ריבוי תאוותיו הלך ונתעה מדעה לדעה ומסברא לסברא עד שנפל ונתעה באפיקורסות גדול אבל באמת הכל מחמת תאוות העוה"ז כי התאוות הביאוהו לכפירות ואפיקורסות כדי שיוכל למלאות תאוותו הרעה כאשר רוב האפיקורסים נלכדו בכפירות שלהם רק ע"י"ז. וזה בחי' גניבה ואבידה כי כמו שהגנב בא במחתרת בהעלם והסתר וגונב ומזיק את הבעה"ב וכן האבידה בא בהיסח הדעת כמו כן אלו הכפירות באין ע"י גניבות הדעת של היצה"ר שגונב ומאבד את דעתו בכמה הטעיות ועקמימיות עד שנלכד במצודת האפיקורסות וע"כ מאפיקורסים כאלו יונקים באמת מזיקי עלמא הגורמים גניבות ואבידות כי משם שרשם כנ"ל ואלו האפיקורסים נקראים חיות רעות הכופרים ברצון, שהכנעתם ע"י החכם שבקדושה שמקשר כל הרצונות לשורש הרצון שהוא בחי' מצח הרצון בחי' רעוא דרעווין ששם נסתלק משה רבינו ע"ה וכו' ע"ש כמבואר בהתורה הנ"ל ע"ש. אבל יש אפיקורסים שהם בבחי' מצח הנחש שהוא רשע וכופר בלי שום הנאה שהם רוצין לכפור ח"ו בשורש הרצון וכו' והכנעתם ע"י צדקה כי ע"י צדקה מכניעין מצח הנחש שיונק מזקני הדור שאין בהם שלימות ומתגבר מצח הרצון שהוא בחי' זקנים שבקדושה וכו' ע"ש. ומאלו האפיקורסים להכעיס שהם בחי' מצח הנחש

הנחש מהם נמשכין גזילות ורציחות שהם נקראים אונסין כי הוא כמו אנס ורוצח וגזלן שבא בחזקה ואונס בפרהסיא ומצח אשה זונה הי' לו בלי הכלם, כי הוא מכניס אפיקורסות באתגליא בלי בושה ובלי תאוות רק מעיז פניו ומצחו ככלב נגד בורא כל עולמים רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין רעווא דכל רעווין סתימא דכל סתימין. וע"כ מאלו האפיקורסים נמשכים בחי' גזילות ורציחות שהם בחי' אונסין וכנ"ל.

י **וזה** בחי' מכירת יוסף למצרים וכל המחלוקת שהי' בינו ובין אחיו כי כל מיני מחלוקת נמשכין מפגם הרצון ע"י שאין מקשרין כל הרצונות לשורש הרצון כי באמת עיקר המחלוקת הוא מחלוקת היצה"ר שחולק על האדם ורוצה להורידו לשאול תחתיות ח"ו ועיקר היצה"ר הוא בחי' חקירות וכפירות שהוא בחי' חלק לבם כ"ש רבינו ז"ל במאמר ויסב אלקים (סי' סב) ע"ש, ומשם נמשכין כל המחלוקת שבעולם שכולם באים מבחי' מחלוקת היצה"ר ששרשו כפירות פגם הרצון. כי באמת המחלוקת הוא פגם הרצון כי עיקר המחלוקת הוא בין הרצונות שזה רצונו כך וזה רצונו להיפך ומחמת זה נעשה מחלוקת ח"ו וכ"ז מחמת שאין מקשרין כל הרצונות לשורש הרצון שהוא בחי' רעוא דרעוין בחי' משה, כי שורש מחלוקת של הס"א שהם חכמי הטבע שכופרים ברצון שזה עיקר בחי' מחלוקת כנ"ל, שרשם ממחלוקת שבקדושה שהוא המחלוקת שבין הצדיקים האמתיים ומשם נשתלשל מחלוקת של הס"א שהוא כפירות של חכמי הטבע כמבואר במ"א. ועיקר המחלוקת שבין הצדיקים והכשרים הוא מחמת שאין מקשרים כל הרצונות לשרש הרצון שהוא רעוא דרעווין בחי' משה כנ"ל. כי באמת הצדיקים והכשרים כל אחד ואחד כוונתו רצוי' לשם שמים. ואעפ"כ בוודאי דעתם חלוקה זה מזה כי א"א שיהיו דעותיהם שוות לגמרי כי אין שני בני אדם דומים זה. לזה וכשם שמשונים בני אדם בצורותיהם כך משונים בדעותיהם, וע"כ בהכרח שיהי' שינויים ביניהם בדעתיהם ודרכיהם והנהגותיהם. ומיום בריאת העולם לא הי' עדיין שני צדיקים וכשרים אמתיים שווים לגמרי בכל תנועותיהם אעפ"י ששניהם הולכים בדרך אחד ויונקים מרב אחד אעפ"כ יש חילוקים רבים בדרכיהם והנהגותיהם וכמו שהאריך רבינו ז"ל לספר ולהפליג בגודל החילוקים בין הצדיקים הגדולים שהיו סמוכים לזמנינו שכולם הם מתלמידי הבעש"ט והמגיד זצוק"ל והי' שלום גדול ביניהם. ואעפ"כ היו מחולקים מאד בדרכיהם שזה הי' נוסע על המדינה ודרש ברבים וזה ישב בביתו, זה האריך מאד בתפלה והתפלל לפני התיבה בצעקות והתלהבות גדול, וזה התפלל בלחש עם הציבור כדרך ההמון, וזה הרבה בתורה יותר וזה הרבה בצדקות ופדיון שבויים, וכיוצא בזה שינויים רבים לאין מספר אעפ"י שכולם ינקו מרב אחד. כי א"א שיהי' כולם שווין כי כ"א עובד את ה' כפי מדתו וכפי שורש נשמתו. וזה עיקר שעשועיו ית' שיש לו צדיקים וכשרים הרבה בעולם שכ"א וא' עושה לו נחת רוח ותענוג ושעשוע מיוחד מה שאין בחבירו שזהו בחי' ישראל אשר בך אתפאר שהם כלולים מגוונין סגיאין. כי אין הקב"ה עושה שני דברים שווין רק כ"א יש לו דרך ונתיב כפי שרשו ברצון העליון. אבל הבעל דבר הוא מתגרה ומתקנא בחבורת הצדיקים והכשרים ומכניס בהם מחלוקת, ועיקר המחלוקת הוא מחמת שכל אחד אינו מאמין בחבירו שגם כוונתו ורצונו לש"ש. אעפ"י שאין חבירו מתנהג בדרכו ורצונו. כי הבע"ד מטעה הלב עד שנדמה

לכ"א

דאתי, ע"כ פרנסתו בנקל יותר כי מעבירין ממנו עול וכו' כי כל השפע והפרנסה מבחי' שמירת הזכרון הנ"ל. וז"ש בזוה"ק שטו העם ולקטו בשטותא כי עיקר יגיעת הפרנסה הוא מחמת שטות וחסרון הדעת מחמת שאינו מגדיל דעתו לדבק מחשבתו בעלמא דאתי שזהו עיקר הגדלת הדעת כמבואר בהתורה הנ"ל, ועי"ז פרנסתו ביגיעה גדולה בחי' שטו העם ולקטו בשטותא כנ"ל. וכל הממון והפרנסה שהאדם מרוויח ע"י יגיע כפו זה הממון הוא בחי' בירור הנצוצות שבירר מן הס"א שהוא בחי' בירור הזכרון וכמבואר שם בהתורה הנ"ל על פסוק נוטה שמים כיריעה שהוא בחי' יחוד צדיק וכנסת ישראל שנעשה ע"י המו"מ שע"י כל החפצים שהאדם זוכה להם בקדושה ע"ז עולין הנצוצות ונכללין בקומת אדם ונעשה מזה יחוד צדיק וכנס"י הנ"ל שזהו בחי' גמר תיקון שלימות הזכרון. ומחמת שעיקר הממון והפרנסה הוא ע"י ברור הזכרון ע"כ כל מי שרחוק מזה הזכרון דהיינו שאינו מדבק מחשבתו בעלמא דאתי כ"כ אזי פרנסתו ביגיעה יותר כנ"ל כי הפרנסה והשפע הוא בחי' בירור הנצוצות שהם בחי' ברור הזכרון כנ"ל. וע"כ זה השכיר יום שנשכר אצל חבירו ונפל לבחי' עבדות בחי' שכחה בשביל פרנסה אעפ"י שמסכן נפשו ע"י בחי' העבדות כי יכול ליפול לבחי' שכחה ח"ו שהוא סטרא דמותא כנ"ל. אבל אח"כ כשזוכה להשלים פעולתו ולקבל שכרו שהרוויח, עי"ז חוזר ומשלים נפשו ע"י הנצוצות הקדושים שבירר שהם בחי' תיקון שלימות הזכרון כנ"ל בחי' היחוד של נוטה שמים כיריעה שנעשה ע"י כל העסקים והמו"מ כנ"ל. וזה בחי' מה שהבטיח השי"ת לאברהם אבינו ואחרי כן יצאו ברכוש גדול דהיינו שהבטיחו כי אעפ"י שיהיו בגלות בבחי' עבדות אצל פרעה שכל זה הוא בחי' שכחה, אבל אח"כ יצאו ברכוש גדול כי זה העשירות הגדול דקדושה שזכו ביציאת מצרים הוא בחי' ברור נצוצות הקדושים מן הקליפות שזהו בחי' תיקון הזכרון וע"כ עי"ז נתתקן פגם העבדות

והגלות שהוא בחי' שכחה וכנ"ל:

ח **וע"כ** הזהירה התורה ליתן השכירות להשכיר במועדו ובזמנו ושלא לאחר שכרו כ"ש (דברים כד) ביומו תתן שכרו וכו' כי עני הוא ואליו הוא נושא את נפשו כי תיכף כשמשלים פעולתו ויוצא מן העבדות שהוא בחי' שכחה צריכין ליתן לו תיכף שכרו שפעל שהוא בחי' ברור הנצוצות בחי' תקון נפשו שהוא בחי' תקון הזכרון שעי"ז מתקן מיד פגם השכחה שירד לשם ע"י בחי' העבדות כנ"ל. וע"כ הזהירה התורה מאד לתת שכרו ביומו דייקא שלא לאחר מיום לחבירו כי תקון הזכרון צריכין ליזהר מאד בכל יום ויום. לשמור את הזכרון בכל יום דייקא דהיינו להזכיר א"ע בכל יום ויום בעלמא דאתי. כי עיקר השכחה נמשך ע"י ריבוי הזמן כנראה בחרש שע"י אריכת הזמן נשכח הדבר כ"ש קהלת ברבות הימים הכל נשכח כי עיקר בחי' השכחה נאחז מבחי' השנויים שיש בעולם בכל יום ובכל עת כי הש"י עושה נפלאות בכל עת ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית ובכל יום עולה השמש בבקר ושוקע בערב ואין יום דומה לחבירו כי יש שנויים גדולים בכל יום ויום כי בכל יום ויום מתבררים ועולים נצוצות קדושים שלא נתבררו עדיין מימות עולם כמובן בכוונות. וגם בגשמיות רואין בחרש מי שמבין קצת שיש שנויים בכל יום ואין שום יום דומה לחבירו הן בעצם היום שבזה היום קר ביותר ובזה היום ענן וגשם וכיוצא בזה שנויים רבים בענין האויר והרוח ושאר ההתהוות שבזמן שיש בהם שנויים רבים בכל יום ויום כי הש"י משנה עתים

בתבונתו

בתבונתו. וכן במאורעות האדם ותנועותיו ומחשבותיו והנהגותיו יש בהם שינויים רבים בכל יום ויום מי שמסתכל עליהם, ומריבוי השינויים האלה שבכל יום נמשך השכחה כי הם מטרידין את האדם מלזכור בעלמא דאתי וכנראה גם בחרש קצת שבכל יום ועת העולם מספרים מהשינויים שהיום קר ביותר והיום חם והיום צריכין מטר והיום ריבוי מטר וכיוצא בזה ובעתים הללו הפרנסה בדוחק. ובפרט השינויים שיש לכל אחד בפרטיות שזה מטריד אותו העשירות והמו"מ וזה מטריד אותו הענינות והדחקות וזה טרוד לגדל בניו ובנותיו הרבה שיש לו צער גידול בנים וזה הוא חשוכי בנים וזה מספר ממאורעות המלחמות שנשמע עכשיו בעולם וכיוצא בזה שינויים ופרטים רבים לאין תכלית שמטרידין את האדם בכל יום עד שנדמה לו בכל יום כאילו זה היום אינו נחשב לו לזמן חיותו וזה היום קשה לו לעבוד את הש"י בשלימות מחמת השינוי והבלבול שבזה היום. ובאמת הש"י מצמצם עצמו מאין סוף עד אין תכלית עד נקודת המרכז של עולם הגשמי הזה שאדם עומד עליו במקומו באותו היום ובאותו השעה דייקא, והוא מזמין לו מחשבה דיבור ומעשה בכל יום ויום לפי היום ולפי המקום ולפי האדם ומרמז לו בהם דייקא רמזים להתקרב לעבודתו, ומי שזוכה להגדיל דעתו ולהבין בכל יום ויום הרמזים האלה שזהו בחי' שמירת הזכרון כנ"ל או אפילו כשאין לו זה השכל להגדיל דעתו בהם כשעכ"פ הוא מאמין באמונה שלימה שבכל השינויים והמאורעות שבזמן ובאדם ובמקום בכולם מלובש אלקותו ית' כי הוא ית' מצמצם עצמו בהם דייקא כביכול כדי לקרבו לעבודתו כנ"ל אזי נתוסף לו הכרה וידיעה חדשה בכל יום והשתוקקות וכסופין חדשים ונפלאים בכל עת אליו ית' ולעבודתו וזהו בחי' שמירת הזכרון כמבואר שם שצריכין לשמור את הזכרון בכל יום בהקיצו משנתו ואח"כ וכו' ע"ש. אבל את זה לעומת זה עשה אלקים והקליפה קודמת לפרי ע"כ הבע"ד נאחז באלו השנויים ומטריד את האדם, ומביאו לידי שכחה ע"י השנויים כי עיקר אחיזתו הוא בהשנויים כי משם אחיזת הכפירות שהוא בחי' היצה"ר כידוע וע"כ צריך האדם מאד ליזהר בכל יום דייקא לשמור את הזכרון היטב כנ"ל. וע"כ קודם ק"ש שהוא בחי' זכרון שזוכרין בהש"י ומייחדין אותו בכל יום וע"כ כל הה' זכירות שהם בחי' שמירת הזכרון הנ"ל כמבואר במ"א (בה' ת"ת) כולם כלולים בק"ש וברכותי' כמובא. וע"כ קודם ק"ש מברכין ברכת יוצר אור שהיא מברכת ק"ש ולכאורה קשה מה שייכות לברכת יוצר אור לק"ש אך באמת הכל אחד כי בכל יום ויום שהש"י מחדש מעשה בראשית ומשנה עתים צריכין אז לשמור את הזכרון היטב לזכור ולידע ולהאמין שכל השינויים נמשכין מאתו ית' לטובת האדם לקרבו לעבודתו ית' כי הוא ית' עושה גדולות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר הכל בשביל לקרב את האדם לעבודתו להביאו לתכלית הנצחי לחיי עוה"ב לחיים נצחיים ואמתיים ועל זה אנו מברכין ברכת יוצר אור וברא חשך עושה שלום וברא את הכל וכו' המאיר לארץ וכו' ובטובו מחדש וכו' מה רבו מעשיך ה' וכו'. ואז מייחדין אותו ואומרים ק"ש ה' אלקינו ה' אחד לידע ולהודיע שכל השינויים שבכל יום ויום הכל מאתו ית' כי כל הפעולות משונות שבכל יום נמשכין מאחד הפשוט וזה עיקר בחי' הזכרון לידע ולהאמין שהשי"ת מצמצם אלקותו בכל השנויים של כל מיני מחשבה דיבור ומעשה שבעולם שבכל יום ובכל אדם ובכל מקום וכנ"ל. ועיין מענין זה בע"ח בתחלתו

בהיכל